

Mjesto Uzašašća

Nakon boli uslijedila je velika radost Uskrsnuća: kako li čvrsta temelja za našu vjeru! Sada više ne smijemo sumnjati. Ali, kao i Apostoli napola zapanjeni, napola žalosni, jer nas On ostavlja.

14.05.2014.

Tragovima vjere

Isus Krist, naš Gospodin, završio je djelo otkupljenja čovječanstva Pashalnim misterijem svoje Muke, Uskrsnuća od mrtvih i slavnim

Uznesenjem (Usp. *Katekizma Katoličke Crkve*, 1067). Sada ćemo se osvrnuti na zadnji od ova tri događaja koji označava kraj njegovog života na zemlji. „Mnogo se toga dogodilo od Gospodinova rođenja u Betlehemu: našli smo Ga u jaslama, dok su Ga slavili pastiri i kraljevi; promatrali smo Ga u Nazaretu dok je godinama radio u tišini; pratili smo Ga na njegovim putovima kroz Palestinu dok je ljudima naviještao kraljevstvo Božje i svima činio dobro. Kasnije, u dane njegove muke, patili smo zajedno s Njim kad smo vidjeli kako su Ga optuživali, kako su Ga srdito mučili i s kakvom mržnjom na križ raspeli.

Nakon boli uslijedila je velika radost Uskrsnuća: kako li čvrsta temelja za našu vjeru! Sada više ne smijemo sumnjati. Ali, kao i Apostoli napola zapanjeni, napola žalosni, jer nas On ostavlja. Jer, zacijelo nije lako priučiti se na Isusovu fizičku nenazočnost.

Mene se doimlje misao da je On u nesebičnom djelu ljubavi otišao a ipak ostao: uzašao je na nebo“.
(*Susret s Kristom*, 117).

Biblijski izvještaji o ovom događaju, koji se u Vjerovanju potvrđuje, vrlo su precizni. Sveti Marko opisuje nekoliko pojavljivanja Uskrsnuloga Krista njegovim učenicima i tada dodaje: „I Gospodin Isus, pošto im to reče, bude uzet na nebo i sjede zdesna Bogu.“ (Mk 16:19). Sveti Luka, u svom evanđelju i u Djelima Apostolskim, pruža nam nekoliko detalja ovoga prizora: „Zatim ih izvede do Betanije, podiže ruke pa ih blagoslovi. I dok ih blagoslivljaše, rasta se od njih i uznesen bi na nebo. Oni mu se ničice poklone pa se s velikom radosti vrata u Jeruzalem“ (Lk 24: 50-52). „I dok su netremice gledali kako on odlazi na nebo, gle, dva čovjeka stadoše kraj njih u bijeloj odjeći i rekoše im: "Galilejci, što stojite i gledate u nebo? Ovaj Isus koji

je od vas uznesen na nebo isto će tako doći kao što ste vidjeli da odlazi na nebo." Onda se vratiše u Jeruzalem s brda zvanoga Maslinsko, koje je blizu Jeruzalema, udaljeno jedan subotnji hod.“ (Dj 1: 10-12).

Prema ovoj predaji tradicionalno se Uzašašće smješta na vrh središnjeg brežuljka skupine brežuljaka koji nose naziv Maslinska gora, samo nešto malo više od kilometra udaljenih od grada u smjeru Betfage i Betanije.

U drugoj polovici četvrtog stoljeća sagrađena je crkva na ovom 800 metara visokom brežuljku. Prema nekoliko izvora projekt je potaknula plemenita žena imena Poimonia koja je iz Konstantinopola doputovala u Svetu Zemlju. Crkva je poznata kao “Imbomon”. Egeria piše kako bi se vjernici Jeruzalema na ovom mjestu okupljali na određene svetkovine u Velikom Tjednu i na Pedeseticu.

Poput Svete Grobnice i drugih mjesta koja se u Palestini časte,, “Imbomon” je teže oštećena tijekom perzijske invazije 614.godine, a kasnije ju je restaurirao redovnik Modestus.

Biskup Arculf, koji ju je oko 670.godine posjetio, ostavio je vrlo vrijedan opis. Opisao ju je kao crkvu kružnoga oblika s tri nutarnja odvojena dijela i kružnom kapelicom u sredini, i to bez krova, već otvorene prema nebu, kako bi dočarala scenu uzašašća vjernicima hodočasnicima. S istočne strane nalazio se oltar, zaštićen malenim svodom, a nasred kapelice bila je stijena koju su vjernici častili kao posljednje mjesto na zemlji na kojem su stajala stopala našega Gospodina; u stijenu su urezali konture njegovih stopala (usp. Adamnan, *De Locis Sanctis*, 1, 23; CCL 175, 199-200).

Svetište je nanovo izgrađeno za vrijeme Križara, i dio je postao samostan reda svetoga Augustina. U

trinaestom su stoljeću Muslimani nanovo srušili sve zgrade osim središnje kapelice (koja i danas postoji) i na tom mjestu izgradili džamiju. Iako je trenutno ovo zemljište u posjedu Islamskog religioznog instituta ili *waqf*, na svetkovinu Uzašašća dozvoljeno je proslaviti Svetu Misu. Ovo su pravo Otomanske vlasti pružile franjevcima zaduženima za čuvanje Svete Zemlje.

Kapelica stoji u središtu oktogonalnog prostora okružena zidom koji sadrži temelje stupova iz vremena križara. Prema arheolozima, mjesto na kojem se nalazi malena crkva, također oktogonalnog oblika, nešto se malo razlikuje od položaja bizantinske ili konstantinopolske crkve. Ali bilo kako bilo, ima istu funkciju, a to je očuvanje sjećanja na Isusove otiske i njegovo Uzašašće na nebo. Eksterijer crkve ukrašen je arkama i pilastrima, prekrasno okrunjenima lijepo

uvijenim kapitelima koji datiraju iz dvanaestog stoljeća. Kasnije je nadodan oktogonalni oblik i kamena kupola, a mjesta između stupova ispunjena su kamenim zidovima. Unutar crkve, rupa u podu, uokvirena s četiri komada mramora, otkriva čašćenu stijenu.

Konačni ulaz

Otajstvo Uzašašća uključuje povijesni događaj i spasenjski događaj. Kao povijesna činjenica, „Uzašašće Kristovo označuje konačan ulazak čovjštva Isusova u nebesko područje Božje odakle će on opet doći, ali koje ga u međuvremenu skriva očima ljudi.“ (*Katekizam Katoličke Crkve*, no. 665).

Dok razmatra prizor Uzašašća Isusova u nebo, sveti Josemaria često naglašava činjenicu opraštanja od Gospodina. „Kao i Apostoli napola smo zapanjeni, napola žalosni, jer nas On ostavlja. Jer, zacijelo nije lako

priučiti se na Isusovu fizičku nenazočnost. Mene se doimlje misao da je On u nesebičnom djelu ljubavi otišao a ipak ostao: uzašao je na nebo i dariva nam se kao hrana u svetoj hostiji. Ali nama nedostaje njegova ljudska riječ, njegovi postupci, njegovi pogledi, smiješak i dobra djela. (...) Za mene je uvijek bilo logično i punilo me je radošću to što je presveta ljudska Narav Isusa Krista uzašla u Očevo kraljevstvo, ali također mislim da je taj trag žalosti na dan uzašašća Gospodinova znak naše ljubavi prema Isusu, našem Gospodinu. On, savršeni Bog, posta čovjekom, savršenim čovjekom, tijelo našega tijela i krv naše krvi. I, On se od nas odvaja kako bi uzašao na nebo. Kako da nam On ne bi nedostajao?“ (*Susret s Kristom*, 117)

Kao spasenjski događaj, ulazak Uskrsnuloga Krista u nebo pokazuje nam našu konačnu sudbinu. „Isus Krist, Glava Crkve, prethodi nama u

slavno Kraljevstvo Očevo, da bismo, kao udovi njegova Tijela, živjeli u nadi da ćemo jednom vječno s njime biti.“ (*Katekizam Katoličke Crkve*, 666). Papa Franjo, nekoliko tjedana nakon svojega izbora, pomaže nam razmišljati o značenju Uzašašća i njegovim posljedicama na kršćanski život. Kao polaznu točku uzeo je posljednje Isusovo hodočašće u Jeruzalem, kada zna da mu se bliži Muka. „Dok se približavao Gradu, gdje će se dogoditi kraj njegova života, Isus je već vidio odredište, nebo, ali dobro je znao da ga put koji mu je ići do slave Očeve vodi preko Križa, po poslušnosti do božanski dizajnirane ljubavi prema ljudima. Katekizam Katoličke Crkve kaže: ‘Uzdignuće na Križ označuje i navješćuje uzdignuće u Uzašašću na nebo (br. 662). I mi u svom kršćanskom životu trebamo biti svjesni da ulazak u slavu Božju zahtijeva svakodnevnu vjernost njegovoj volji, čak i kada to zahtijeva

žrtve i ponekad znači da trebamo promijeniti svoje planove” (Papa Franjo, opća audijencija, 17.travnja, 2013.)

Osvrćući se na ove riječi, Prelat Opusa Dei, biskup Javier Echevarria, kaže: „Nikada nemojmo zaboraviti, kćeri moje i sinovi, da ne postoji kršćanstvo bez križa, ne postoji istinska ljubav bez žrtve, i nastojmo svoj svakodnevni život kreirati u skladu s ovom radosnom stvarnosti, jer to znači slijediti stope našega Učitelja” (Biskup Javier Echevarria, pismo dana 1.svibnja, 2013.).

U istoj je audijenciji Papa je također izvukao pouku iz mjesta koje je naš Gospodin izabrao za svoje Uzašašće. „Uzašašće se Isusovo zaista dogodilo na Maslinskoj gori, blizu mjesta na koje se povukao moliti prije Muke kako bi ostao duboko sjedinjen s Ocem: još jednom vidimo kako nam molitva daje milost da budemo vjerni

Božjem planu“ (Papa Franjo, opća audijencija, 17.travnja, 2013)

„Isus je uzašao na nebo, rekli smo. Ali kršćanin se može u molitvi i euharistiji s Njim sastati kao nekoć ona prva dvanaestorica, on može ražariti svoju apostolsku revnost da bi zajedno s Njim služio djelu Otkupljenja, koje se sastoji u širenju mira i radosti.“ (*Susret s Kristom*, 120).

Sveti Luka kaže da nakon što ih je Gospodin ostavio, apostoli se „s velikom radosti vrate u Jeruzalem“ (Lk 24: 52). Ovakva se reakcija jedino može objasniti njihovom vjerom i povjerenjem: shvatili su da iako u ovom životu više neće vidjeti Isusa, „Isus zauvijek ostaje s njima, ne napušta ih i podupire ih u slavi Očevoj, vodi ih i posreduje za njih“ (Papa Franjo, opća audijencija, 17.travnja, 2013).

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/mjesto-uzasasca/](https://opusdei.org/hr-hr/article/mjesto-uzasasca/)
(30.03.2025.)